

REVISTA de POVESTIRI

mai puțină informație, mai multă imaginație

Decembrie 2013

Povestiri scrise de copii

Cuprins

3-5	PRĂJITURA DIN SERTAR	SPIRIDUȘUL DE PE LUSTRĂ	6-7
8-9	ALBASTRU PE NAS	O CĂLĂTORIE ÎNTR-UN UNIVERS PARALEL	10-11
12-13	O EXCURSIE BUHUHU	MONSTRUL DIN DULAP	14-15
16-17	NOAPTE	JIM	18
19-20	POVESTEA DIN COSTUM	DOSARUL X	21-22
23	NUNTA DE STELE	CIOC, CIOC!	24
25	LA POVEȘTI CU FLORILE		

AUTORI: MIHNEA NICOLAU, ALEXANDRU NIȚĂ, MIRUNA IOANA OPREA

Prăjitura din sertar

MIRUNA IOANA OPREA (11 ANI)

Odată, a fost un sătuc mic, în care locuiau o bătrână împreună cu nepoțica ei. Fetița era cuminte și hărnicuță, ajutând-o pe bunică după puterile ei mici. Într-o zi, bunică i-a spus nepoatei sale, pe nume Larisa:

- Ei, fata babei, ia că mă duc în târg.
- Bine, buna, te voi aștepta cuminte aici, acasă.

Și plecă. După vreo două ceasuri se întoarse acasă fericită cum nu o mai văzuse Larisa niciodată. Larisa, uimită, o întrebă pe bunică:

- Ce-i, bunico, ce-i?
- Uite ce am cumpărat! și îi arătă o cutiuță cu un sertar.

Larisa privi curioasă cutiuța. O luă în mâini, o întoarse pe toate părțile și, până la urmă,

prinse curaj și trase sertarul. Cum îl deschise, mica lor căsuță dărăpănată se transformă parcă într-o alta: pereții îngălbeniți de vreme căpătară o nuanță lila, podeaua de lemn înnegrit de vreme își recăpătă strălucirea, ferestrele se curățară singure, acoperișul găurit se refăcu. După ce își reveni din buimăceală, Larisa observă că în sertar apăruse o prăjitura mov, ce mirosea a vanilie. Larisa o luă și mușcă din ea. Avea un gust minunat, parcă rupt din rai. Dar după ce Larisa mănca cu poftă toată prăjitura, se întâmplă ceva ciudat: în mijlocul camerei apărură o femeie cu ochi albaștri, pătrunzători, și cu un chip blând, care îi spuse Larisei:

- Bună, draga mea, nu îți fie frică! Eu sunt Zâna Bunătății și am o misiune pentru tine.

- Zâna Bunătăților? întrebă Larisa surprinsă. Zâna zâmbi.

- O misiune? Ce misiune? Voi fi singură?

- Da, draga mea, o misiune. Îți voi explica despre ea îndat'. Și nu, nu vei fi singură. Te va însoți și el.

Și spunând „el”, pocni din degete și în fața Larisei apărură un băiet bălai cu ochii albaștri, care vorbi pe un glas vioi:

- Bună! Numele meu e Andrei. Pe tine cum te cheamă?

- Larisa. Câți ani ai?

- Nouă. Tu?

- Tot nouă!

- Bun. Acum, că v-ați cunoscut, să mergem! zise zâna.

Și zicând acestea, pocni iar din degete, iar Andrei, Larisa și zâna fură învărtiți până se opriră brusc, aterizând pe ceva moale și pufos. Cei doi copii închiseseră ochii pe parcursul învărtiturii. Când își simțiră din nou picioarele pe pământ, își făcură curaj să deschidă ochii. Ce văzură îi lăsă cu gura căscată: erau la capătul unei camere mari, cu mobilă de culoarea unui trandafir alb, cu mânere de aur. În mijloc, un candelabru de cristal înconjurat de trei fotolii. Zâna rupse tăcerea:

- Copii, aceasta e camera mea. Acum am să vă răspund la toate întrebările. Dar haideți să ne așezăm.

- Doamnă? începu Larisa.

- Da, draga mea!

- Când va începe misiunea?

- Chiar acum!
- Care e prima misiune ?
- Trebuie să îmi spunei ceva în franceză. Larisa, tu prima.
- *J'aime le spectacle* (îmi place cum arătați).
- Mulțumesc. Acum tu, Andrei!
- *Je suis un garçon* (eu sunt băiat).

- Bun... acum misiunea voastră e să găsiți o prăjitură mov în această cameră. O va găsi acela care și-o dorește cel mai mult. Pe rând. Andrei, de data asta începi tu. Larisa, așteaptă puțin.

Imediat, în fața copiilor apăru un dulap mare și înalt, căruia nu i se vedea vârful, plin de sertare și sertărașe. Andrei deschise un sertar, în care găsi o prăjitură cu frișcă. Se gândi că e bine să o mănânce, ca în povestea cu Alice. Deschise alt sertar, aici era una cu ciocolată. O mâncă și pe aceasta. Deschise alt sertar, și altul, și altul, până i se închiseră ochii de osteneală și i se făcu un pic greață de atâta dulce. Larisa, care mai mâncase odată o prăjitură ca aceea la bunica ei, se ghidă după mirosul de vanilie și o găsi repede, chiar în cel mai apropiat sertar. Pesemne că o aștepta! Zâna o felicita și o îmbrățișă, apoi se învârtiră iarași până ce Larisa se dezmetici acasă la bunica. Aici, surpriză, o aștepta toată familia. Sărind în brațele părinților ei, Larisa le spuse:

- Ce bine că v-ați întors!
- Mama, un pic întristată, îi zise fetei:

- Dar ne-am întors fără niciun ban!
- Nu-i nimic. Contează că suntem împreună. O să plecăm din nou în Spania în vacanța de vară! Atunci vă ajut și eu să câștigăm bani. O să fie grozav! mai zise ea.

Zâna o sărută pe obraz pe Larisa, apoi dispăru, lăsând în urmă un ușor parfum de vanilie.

Spiridușul de pe Lustră

MIRUNA IOANA OPREA (11 ANI)

Într-o zi, mama și tatăl Andreei hotărâra că e timpul să se mute într-un apartament mai mare. Andreei îi plăceau surprizele, așa că atunci când părinții o anunțară, începu să bată din palme de bucurie. Deja se gândea cum își va aranja camera, care va fi noul drum spre școală, cum o să fie cel mai apropiat parc, și tot așa.

Se duse sus, în camera ei, și începu să-și împacheteze toate lucrurile. După o oră-două, tatăl Andreei veni să ia mobila.

După ce fură gata, porniră spre noua lor casă. Drumul nu le luă mult. Mai mult le luă să își aducă toate bagajele în casă. Camera Andreei era foarte spațioasă și se potrivea perfect cu mobila ei roz pal. Îi plăcu mult și lustra, decorată cu mici trandafiri de o culoare galben-lămâie.

Trecu o săptămână, trecură două, fără nimic ciudat. Într-o zi, cea mai bună prietenă a Andreei, Cătălina, veni în vizită. Andreea o conduse în camera ei și începură să se joace. După ceva timp, mama le chemă la bucătărie. Cele două fetețe lăsară în mijlocul camerei păpușile, hăinuțele pentru ele și mobila în miniatură. După ce mâncară clătite, se întoarseră la joacă. Dar, ce să vezi? Pe pătuțul aranjat de Cătălina stătea ceva. Sau mai bine zis stătea cineva. Nu era nici om, era prea mic, nici șoarece, pentru că avea două picioare. Cele două fete se apropiară de mica ființă și o întrebă:

- Cine ești tu?
- Eu sunt Spiridușul de pe Lustră!

- Ai stat aici mereu? întrebă Andreea curioasă.
- Da! Sunt aici de 623 de ani!
- Uau! spuseră Andreea și Cătălina într-un glas.
- Am să vă rog să-mi faceți o favoare... dacă acceptați.
- Desigur! spuseră fetele.
- Am să vă rog să îmi găsiți următoarele lucruri. Și le întinse o listă pe care scria:

Șuruburi (5)

Vopsea

Ciocan

Cheie franceză.

- Dar de ce ai nevoie de toate aceste lucruri? întrebă Cătălina.
- Veți vedea! Este o surpriză!
- Bine. Haide, Andreea, să-l rugăm pe tata să ne ducă la magazinul Meșterică!
- Super!

Și pleacă. După ce luară toate cele de pe lista spiridușului, porniră spre casă și începură să discute:

- De ce crezi că are nevoie de toate lucrurile acestea?
- Nu știu! Dar nu cred că trebuie să ne facem griji. La urma urmei e un pitic spiriduș.
- Un pitic care a trăit mai mult de 600 de ani!
- Poate că așa o fi la ei. Poate de ceilalți spiriduși el e considerat tânăr...
- Da, poate...

Nu după mult timp, ajunseră acasă. Părinții Andreei se opriseră la mătușa Ana, așa că erau singure singurele acasă.

După ce îi dădură cumpărăturile micului lor prieten, așteptară cu răbdare. Nu le lăsa să se uite, dar îl puteau auzi cum lucra. Într-un final, spiridușul le arătă ce construisese: o mașină dintr-o cutie de conserve. Se urcă în ea, și cu un mic poc! dispăru.

Numai că în locul lui aparuseră o grămadă de cadouri, de se umpluse toată camera. Deși erau triste că spiridușul se evaporase, uitară repede de el și se puseră pe despachetat. Ehei, la cât de recunoscător le era spiridușul pentru evadare, probabil mai despachetează încă.

Albastru pe nas

MIRUNA IOANA OPREA (11 ANI)

Alex era un băiat puțin diferit. Nu pentru că nu-i plăceau mașinuțele sau pentru că nu făcea toate prostiile pe care le fac băieții, ci pentru că avea, de când se știa, vârful nasului... albastru!

Încercase de nenumărate ori să facă mica pată de culoare să nu se mai vadă, însă nu reușise. Când le spunea celorlalți că nu îi plăcea să aibă albastru pe nas, fiecare îi spunea același lucru: lasă, lasă, ești mai special așa. Dar el era singurul care nu credea asta.

Avea *aproape* șapte ani, prima zi de școală era chiar a doua zi, și tocmai de aceea era foarte îngrijorat: „Oare ce vor zice colegii despre nasul meu albastru?”, se gândea el. Acest gând îi rămase în minte și când mănca acadeaua lui preferată (albastră bineînțeles), și când se spală pe dinți (cu pastă albastră, bineînțeles), și când făcu duș (cu gel de duș albastru, bineînțeles), și când își punea pijamalele (albastre, bineînțeles), chiar și când își puse capul pe pernă (albastră, bineînțeles).

Dimineața se strecură ușor în camera lui și de jos se auzi vocea mamei:

- Alex, trezește-te! Și vino jos, am ceva pentru tine!

- Vin, vin! zise el bucuros că ziua aceea, despre care el crezuse că va fi foarte nefericită, devenise pe dată albastru de fericită pentru că... era ziua lui, împlinea în sfârșit șapte ani!

Alex coborî în fugă până la bucatărie, unde rămase cu gura căscată, uimit peste măsură de

ceea ce văzu:

În mijlocul bucătăriei trona un cadou uriaș (albastru, bineînțeles). De după uriașul cadou ieșiră părinții săi care, când îl vazură, îi ziseră:

- La mulți aaaaaaaani!

Când deschise cadoul, înăuntru era o mașină mai mică, desigur albastră. În jurul acesteia mai erau multe cadouri, printre care și o minge verde. Verde? Nu, ceva nu era bine. Cum să primească el ceva verde? El, care de când se știa, primise numai lucruri albastre. I se păru ciudată, așa că nu se jucă cu ea, și chiar o uită curând într-un colț din camera sa.

Era prima lui zi de școală și peste o oră avea să-și cunoască a doua familie, și anume colegii. Brusc, îi veni în minte gândul pe care îl avusese cu o zi în urmă: ce vor crede colegii despre nasul lui albastru?

Până se pregăti de plecare, veni și timpul să meargă către școală. Ajunse exact când începea ceremonia oficială a deschiderii anului școlar. Stătu, stătu, stătu, stătu, și iar stătu, până când sosi momentul adevărului: urma să-și cunoască noii colegi și noua clasă, noua casă pentru patru ani neîntrerupți.

O doamnă îi conduse prin școală până într-o sală, clasa lor.

Clasa era... ALBASTRĂ! Pereții erau albaștri, rama geamurilor era albastră, tabla era albastră. Până și scaunele erau albastre!

Alex se așeză în prima bancă, pe care erau manualele și un ghiozdan albastru. După ce se așezară toți copiii în bănci, învățătoarea zise:

- Bun venit! Acum am să vă rog să ieșiți pe rând în față și să vă prezentați! Vom începe de aici (și arată spre banca în care era Alex).

El ieși sfios în față și spuse binecunoscutul discurs cu „Mă cheamă... Am.... ani.... Îmi place culoarea albastru.” Când termină, toți copiii îl îmbrățișară. Simți cum ceilalți îl luară pe sus, el stătea pe spate, fără nicio grijă. Pesemne că așa erau tratați toți oamenii cu vârful nasului albastru, nu era deci nicio rușine! Când se uită mai bine la colegi, văzu că toți aveau o culoare pe nas... era posibil așa ceva, oare erau aceste lucruri reale? Imediat primi răspunsul:

- Alex! Jos din pat aaa-cuum, e aproape zece, au venit invitații! Ceeee, iar ai pictat și nu te-ai spălat pe mâini? Ai albastru pe nas, ești culmea! Țuști în cadă imediat!

O călătorie într-un univers paralel

MIHNEA NICOLAU (14 ANI)

Într-o zi ca oricare altă zi, totul mergea așa, ca de obicei. Plictiseala plutea în aer și era așa de groasă, că o puteai tăia cu fierăstrăul. Dată fiind această monotonie excesivă, am hotărât să-mi iau vehiculul meu mov cu buline și să merg în vizită într-un univers paralel. Odată ajuns acolo, m-am ascuns într-un tufiș, care, spre deosebire de cel din universul nostru, nu era făcut din frunze, ci din ziare vechi, ca și toți copacii și toată iarba de acolo. Nu știam ce o să întâlnesc în acel univers ciudat și nici cine îl populează.

La un moment dat, am zărit doi motani mov, care stăteau de vorbă. Ca să-i aud mai bine, m-am mutat într-un alt tufiș, mai aproape de ei, și am stat ascuns cât de bine am putut. Am observat cu surprindere că cei doi stăteau pe o bancă făcută din... covrigi! Am rezistat cu greu tentației de a ieși din tufiș și de a mă repezi asupra băncii, deoarece între timp mi se făcuse foame, iar acei covrigi păreau foarte proaspeți și gustoși și răspândeau în aer o aromă absolut minunată!

După ce m-am asigurat că dețin controlul absolut asupra faptelor și a ființei mele, mi-am ciulit urechile, fiind curios ce discută cei doi.

- Sunt foarte nemulțumit de omul meu, de Ion!, zise, serios, motanul care părea mai în vârstă. A ros canapeaua, a distrus perdelele și ghebele mele speciale. Ba chiar m-a mușcat și de ureche. Uite ce cicatrice mi-a lăsat!

- Ei, lasă, că o să te obișnuiești! Ești mai bătrân și ți-ai mai pierdut din răbdare, dar o să vezi, până la urmă, ce drăgălași și jucăuși pot fi oamenii. Mai lasă-l doar să se obișnuiască.

- Drăgălași? Ha? Imposibil! Dar jucăuși, da. Chiar mult prea jucăuși. Tu nu înțelegi că dis-truge totul în calea lui? E un monstru, un monstru, îți zic...

- Cum zici tu, dar eu îți spun că după câteva zile o să înceapă să-ți placă și o să-l lauzi peste tot. Eu, unul, sunt foarte mulțumit de Maria a mea. Poate într-o zi le facem cunoștință, poate chiar îi vom împerechea...

- Aaa!! Dacă ții cu adevărat la omul tău, mai bine ține-l departe de Ion, îți spun eu.

- Ar fi așa drăguț să avem un bebeluș, mic și adorabil! Bine, să nu mai aud niciun comentariu din partea ta până nu te obișnuiești mai bine cu omul tău. Apropo, voiam să-ți povestesc ceva amuzant. Am încercat să mănânc mâncare de oameni, dar e oribilă. După ce am mâncat o farfurie de „sarmale”, așa se numesc, am aruncat cu gheme de blană două ore încontinuu. Culmea e că soției mele i-a plăcut, nu știu cum poate mânca așa ceva, ba chiar și-a comandat câteva conserve cu mâncare de oameni.

- Acum, dacă ai terminat cu prostiile despre oameni, să trecem la treburile mai serioase. Am auzit că la serviciu nu te descurci prea bine. Ți-am văzut costumul și cred că ai avea nevoie de ceva mai... îmbulinat.

- Mă descurc și singur să-mi aleg hainele, mulțumesc pentru sfat!

- Mai bine ascultă la mine, că nu-ți vreau răul. Ar trebui să-ți schimbi garderoba, să te apuci serios de muncă și să lași prostiile despre oameni deoparte.

- Dar și oamenii au nevoie de atenție, de îngrijire. Și, în plus, e foarte plăcut să ai grijă de unul. Iar privitor la serviciu, mă descurc și câștig destul de bine, îndeajuns încât să-mi asigur mie și familiei mele traiul de zi cu zi și să-i ofer soției mele și toate prostioarele pe care și le dorește.

- Doamne, mai bine nu te ascultam, nu vreau să ajung și eu, ca tine, un nebun după oameni!

Atât am putut să aud din conversația lor, căci o furnică uriașă, îmbrăcată ca un general, venea în viteză spre mine, așa că am luat-o la fugă spre vehiculul meu. L-am găsit exact acolo unde l-am lăsat, adică în spatele unui copac înalt de zeci de metri. M-am urcat în vehicul și am venit direct acasă.

Mi-a părut rău că n-am putut să stau mai mult prin acel univers ciudat, însă am avut despre ce să discut și la ce să mă gândesc o lună întregă. Oricum, plănuiesc să mai vizitez o dată acel loc, dar până atunci trebuie să mă ocup de treburile din universul meu. Ciao!

O excursie buhuhu

MIRUNA IOANA OPREA (11 ANI)

În așa-numita „Săptămâna altfel” am mers în excursie cu școala la Sinaia. Întâi discursul doamnei diriginte: nu vă bateți, nu vă așteptați la un hotel nemaipomenit, nu mergeți în camera unui alt coleg în timpul nopții, nu faceți gălăgie, nu, nu, nu. Apoi semnează că vei fi cuminte, că nu vei deranja pe nimeni, că nu vei ieși din hotel, că vei asculta de adulți etc.

Pe urmă, bagajul – după listă și cu ajutorul mamei, care zice: „Ia-ți și haine groase, și geacă, și mănuși pentru că, deși e aprilie, s-ar putea să fie frig. Dar ia-ți și tricouri și costum de baie pentru că, deși e aprilie, s-ar putea să fie cald”.

În sfârșit, plecarea! Găsește-ți loc, așază-te comod și așteaptă cu nerăbdare aventura.

A durat cam o oră să ajungem în Sinaia plus vreo zece minute să găsim hotelul, care s-a dovedit a fi ascuns într-o pădure pe lângă care nu mai era nicio casă. Doamna de la recepție ne-a explicat unde-s toate cele apoi ne-a dat cheile. Eu am stat la etajul patru cu alte trei fete.

În ziua în care am ajuns, eram toți copiii la subsol și jucam biliard. La un moment dat, unul dintre copiii de la A propuse:

- Ce-ar fi să mergem la etajul patru să jucăm ceva?

- Da! am răspuns noi în cor.

Așa că am decis să mergem la mine în cameră, pentru că era cea mai mare. În timp ce urcam, niște câini din curte au început brusc să latre (iar noi, de speriați ce eram, am crezut întâi că sunt lupi din pădure). Aproape imediat, de la etajul doi s-a auzit un țipăt, venea dintr-o cameră unde erau cazate alte trei colege. Am fugit spre camera lor, ca să aflăm că fusese o glumă proastă de-a lui Vlad de la noi din clasă, care le speriasse prefăcându-se că e Dementor.

Am urcat la etajul trei, iar colega mea de bancă a ciocănit la ușa de la camera ei de cinci ori

dar nu a deschis nimeni, în schimb s-a auzit un ciocănit puternic de cealaltă parte a ușii, adică din cameră. Neștiind cine poate fi, am fugit jos, la recepție, unde erau mulți adulți.

Cât timp noi eram jos, colega mea Ioana a venit și ea la recepție și am decis să mergem la ea în cameră. Când a descuiat ușa, am văzut toți că lumina era aprinsă, deși Ioana știa sigur că a stins-o înainte să plece, iar la televizor (care era și el deschis!) era emisiunea „Fenomene stranii”, la care ea nu se uitase niciodată. Cum ne uitam noi așa, mirați, televizorul s-a oprit singur! Am ieșit toți țipând din cameră. Auzindu-ne, diriga a zis că e timpul să mergem fiecare la culcare.

Noi patru, fetele, ne-am îndreptat spre camera noastră și am deschis ușa de la distanță, lovind-o de perete (pentru că ne era prea frică s-o deschidem normal). După o oră de jucat Monopoly, am auzit niște copii coborând. Am ieșit și noi pe hol, da, în pijamale, și am descoperit sursa tropăielilor:

Într-o cameră de la etajul unu erau șase fete care plângeau. Eu și colega mea de bancă am întregat-o pe Andra, care era singura care se calmase, ce s-a întâmplat. A spus că ei toți au văzut-o la geam pe Bloody Mary, fantomă din folclorul din Vest. Se spune că ea apare în oglindă atunci când numele ei e rostit de trei ori, deseori acest ritual fiind făcut la petreceri. Se mai zice că uneori, când o invoci, te poate răni grav sau te poate chiar omori. Asta depinde foarte tare de persoana care o invocă.

Legenda spune ca Mary era singură la părinți, tatăl ei fiind doctor. Într-o noapte, a găsit-o cu ochii deschiși și cică fără să respire. La miezul nopții a săpat o groapă în grădină, a pus-o pe Mary în coșciug și a îngropat-o, punându-i în mână o sfoară de care, la suprafață, a prins un clopot și a legat-o de un băț înfipt în pământ. Dacă Mary era vie, să tragă de frânghie, clopotul să sune, iar tatăl să vină să o dezgroape. Până la urmă, Mary a tras de sfoară și clopotul a început să bată, dar nimeni nu a auzit-o. Legende sunt multe, dar aceasta e cea mai populară (când i-am pomenit mamei acasă de povestea asta, mi-a spus că probabil de aici se trage expresia „salvat de clopoțel”, care era un serial de demult pentru copii, cam ca Hannah Montana de azi).

Și uite așa am avut noi o minivacanță de vis... urât, prin urmare am decis să nu mai mergem la acel hotel NICIODATĂ.

Monstrul din dulap

MIHNEA NICOLAU (14 ANI)

- Tati, cred că am un monstru în dulap, spuse Jamie.

- Nu e nimic, îi răspunse tatăl.

- Poți, te rog, să te uiți măcar?

- Bine, bine, zise tatăl în timp ce deschise dulapul vechi, în care erau doar haine și câteva perechi de pantofi. Acum te poți culca liniștit, continuă tatăl, în timp ce-i dădea un pupic de noapte bună. După ce îl înveli mai bine, tatăl ieși, având grijă să lase ușa întredeschisă și lumina aprinsă pe hol. Noapte bună, puișor! Vise plăcute!

- Noapte bună, tati!

Apoi, pașii tatălui se stinseră treptat pe holul lung, la capătul căruia se afla camera părinților.

Orele treceau încet-încet, apropiindu-se de miezul nopții iar Jamie nu reușea să adoarmă. Bezna pusese stăpânire pe întreaga cameră, în afară de porțiunea unde lumina de pe hol despica întunericul ca o lamă ascuțită. Mai trecu o vreme, apoi ceasul de pe noptieră îi șopti că era miezul nopții. Deodată, se auziră niște bocănituri venind dinspre dulap. Ca și cum cineva sau ceva încerca să evadeze din acel loc îngust. Încremeni de frică. Tatăl său se înșelase, chiar era ceva în dulap!

Îngrozit, trase repede pătura peste el, sperând că, dacă nu-l vede, acel ceva sau cineva nu-l va băga în seamă. Cu o ultimă bubuitură, creatura reuși să spargă ușa și acum se îndrepta spre patul unde Jamie aștepta îngrozit. Pașii apăsați se auzeau tot mai aproape, apoi se opriră în dreptul patului. Nu se mai auzea nimic. După câteva momente lungi de așteptare, prinse curaj și dădu pătura la o parte. În fața patului său, îl scruta atentă, cu ochi ca niște cărbuni încinși, o ființă ciudată, înspăimântătoare. Cei doi se priviră fix pentru câteva clipe, apoi creatura începu să grăiască:

- Ammm, rră mnar armm!

Aceste „cuvinte” erau de neînțeles, dar Jamie știa foarte bine ce însemnau: „Vino cu mine!”.

Cumva, el și creatura erau conectați și se înțelegeau fără ca vreunul dintre ei să cunoască limba celuilalt. Apoi dispăru în dulap. Jamie o urmă și văzu un portal asemănător cu o gaură neagră, care se deschisese ca prin farmec în dulap. Fu cuprins de curiozitate și de sentimentul ciudat că, orice îl va aștepta dincolo, se va distra de minune.

Fără să mai stea pe gânduri, Jamie sări în portal și dispăru din această lume odată cu el. Se trezi în mijlocul unei grădini în care creșteau legume ciudate, viu colorate. O traversă cu pași repezi și ajunse din urmă creatura de mai devreme.

- RR mam armm, zise creatura și amândoi porniră spre o clădire înaltă, acoperită cu mușchi verde. Înăuntru erau sute de monștri de toate culorile și mărimile. Fiecare monstru avea ceva unic și fascinant. La vederea lui Jamie, s-au aliniat în șir indian și, rând pe rând, au încercat să-l sperie pe micuț, însă fără succes. Parcă frica acestuia rămăsese în patul din cealaltă lume. Jamie îi analiza amuzat, în timp ce fiecare încerca să pară cât mai fioros.

Când au văzut că nu au succes, creaturile au spus în cor „Kaarm”, după care l-au condus pe Jamie într-o încăpere în care se afla un mic monstruleț, mai înfricoșător decât toți ceilalți, care stătea bosumflat într-un colț. Află de la monstrul care-l adusese în această lume că era ziua fiului său, dar că nimeni, nici chiar copiii monștri, nu avea curaj să se apropie de el fiindcă toata viața lui fusese supărat și nimeni nu reușea să-i intre în voie. Jamie încercă în toate modurile posibile să se împrietenească cu el, dar nu reuși. Când era pe cale să se dea bătut, îl fulgeră o idee. Se duse fuga în grădină și își prinse în păr diverse legume colorate și se mânji cu un fel de pastă care sclipea în întuneric, care se găsea în interiorul legumelor. Se întoarse la monstruleț, acoperindu-și fața cu mâinile. Bosumflatul deveni brusc curios și se apropie încet de el. Deodată, Jamie își luă mâinile, arătându-și noua înfățișare. Monstrulețul începu să râdă în hohote. Pentru prima oară în viața lui era bine-dispus și, în câteva clipe, cei doi se împrieteniră. Îi mulțumi tatălui său pentru acest cadou și, împreună cu Jamie, se aventură în tot felul de jocuri distractive.

După o noapte întreagă de jocuri, creaturile l-au dus într-o peșteră unde se afla un portal identic cu cel din dulap. Închise ochii și sări în portal. Se trezi în patul său. Era dimineață. Se ridică și se uită pe geam și își aminti cu drag cele petrecute în lumea creaturilor ciudate.

De atunci, în fiecare seară, Jamie îl aștepta pe monstrul din dulap, care îl ducea într-o altă aventură minunată. Lumina de veghe de pe hol deveni inutilă, iar ora de culcare era așteptată cu mult entuziasm.

Noapte

MIRUNA IOANA OPREA (12 ANI)

Dacă ai fi ajuns pe strada Toamnei, din Mizil, pe timp de noapte, într-una din serile de vară, ce ai fi văzut mai întâi ar fi fost o stradă goală, cu lumini slabe, și doi căței dormind.

Dar dacă ai mai fi stat nemișcat încă vreo zece minute, ai fi auzit dintr-o dată hărmălaie, de-ai fi crezut că urmează să năvălească o turmă de tauri pe stradă. Primul instinct ar fi fost să o iei la goană. Ghinion! Taurii sunt foarte rapizi. Din fericire, n-ai fi avut de fapt de ce să fugi pentru că „turma de tauri” e formată din șaisprezece copii, unii mai mari, alții mai mici. Printre ei sunt și eu, o fată cu părul creț și umflat de la atâta alergat. Te-ai putea gândi că, fiind așa de mulți, nu ne-am prea înțelege. Greșit! Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine merg lucrurile.

Strada era dominată de noi încă de când se domolea căldura cea toropitoare până destul de târziu în noapte. Dacă ai fi trecut pe stradă mai devreme de șapte seara, ai fi întâlnit doar câteva pietricele în mijlocul drumului. Iar mai târziu de orele unsprezece nu puteam sta, oricât ne-am fi rugat de bunicii noștri.

Jocuri nu aveam multe. Ne jucam de-a v-ați ascunselea. Dar nu ne ascundeam așa, oriunde și oricum. Aveam câteva reguli clare și de neclintit:

1. Nu aveai voie decât singur într-o ascunzătoare.
2. Aveai voie să nu stai cu picioarele pe pământ, de exemplu într-un copac mic, dar cu multe frunze.
3. Afară nu însemna neapărat afară, putea fi și o scară de bloc sau un tufiș sau un garaj.
4. Dacă n-aveai chef să alergi, te puteai ascunde, de exemplu, într-o curte, foarte aproape de locul de numărât.
5. Dacă erai văzut, puteai să arunci un permis de ascuns (erau câte două de copil) în locul unde ai fost văzut și apoi să fugi să te ascunzi în altă parte. Cel care trebuia să te găsească îl rupea și îl arunca în coșulețul pentru permise de **trișat** ascuns.

6. Dacă rămâneai fără permise, aveai dreptul să spui o glumă (una singură de căciulă).

Câteodată, când eram noi mai lenevoși, decideam o limită de teritoriu până la care să mergem să ne ascundem. Însă când se încingea mai bine jocul, renunțam și la limite. Era mai amuzant să te ascunzi cât mai departe și eventual nici să nu vezi când „numărătorul” se apropie.

Într-o zi, sau mai bine zis într-o noapte, l-am pus la numărât pe cel mai mic dintre noi. Și ce idee credeți că ne-a venit? Să mergem să ne ascundem în sala de sport din parc (e foarte aproape). Fiecare în alt loc din sală, unul în vestiar, unul în cabina de dușuri, unul în debaraua în care își țin femeile de serviciu măturile.

Și am stat noi ascunși, și am stat, zece minute, un sfert de oră, o jumătate de oră. Până la urmă am ieșit din ascunzători, care ud pe teniși, care cu mâna la nas de miros, care cu fire de păianjeni în păr. Plictisiți, ne-am apucat să aruncăm la coșul de baschet cu un prosop făcut cocoloș. Într-un târziu, ne-am gândit noi că ar cam trebui să ieșim afară, mai ales că ne pâlise și foamea. Eram convinși că „numărătorul” nostru plecase de mult acasă. Când am ieșit la lumină, ne-a întâmpinat un glas sfâșietor:

- Ce-ați făcuuuut? De ce v-ați ascuns în sală? De ce? De ce? De ce?

Noi am profitat imediat de ocazie și am început să cântăm melodia *De ce? De ce? De ce?* din filmul *Veronica*. „Numărătorul” a rămas ceva gen :). Și apoi am început să râdem cu toții.

Cam așa facem mereu când ne jucăm orice joc, mai întâi ne luăm în serios și apoi ne prăpădim de râs. Mottoul nostru a devenit: „Jucăm dupa regulile noastre, pentru că avem imaginație!”

Îmi place strada Toamnei din Mizil!

Jim

MIHNEA NICOLAU (14 ANI)

Jim este cel mai bun prieten al meu. Vorbesc cu el despre orice, iar el mă ascultă cu plăcere, în orice loc, la orice oră. Jim mă ajută mereu. Când mi-e sete, vine la mine și mă lasă să-l beau.

Îmi amintesc cum într-o vară mă jucam cu apa. I-am făcut câteva găuri în capac și l-am transformat într-un pistol. Păcat că după aceea a răcit, l-a tras curentul prin găurele. De câte ori strănuta, stropea peste tot. S-a făcut bine când i-am făcut rost de un capac nou, pe care l-am dat cu sclipici. Cât s-a mai lăudat cu el! Toate celelalte sticle pocneau de invidie, stăteau la coadă să-l vadă și ne umpluseră toată curtea.

Oh, dragul meu Jim! Cum îi făceam eu baie în fiecare duminică! Adora apa, dar săpunul îl enerva, cu clăbucii lui cu tot.

O dată ne-au răpit extraterestrii! Cu toate că nu mai sunt atât de sigur, e posibil să fi fost doar o iluzie provocată de nu știu ce mi-a dat să beau. Cred că umblase iar cu sticlele alea care se dădeau șmechere.

Altă dată, mama l-a aruncat pe Jim la gunoi. Cât am plâns, când mi-a spus ce-a făcut. Din fericire, gunoierii erau în grevă pentru că iar nu își primiseră salariile la timp, iar Jim a fost salvat. Sărmanul, a avut parte de o porție dublă de săpun.

Toți spuneau că am înnebunit, că Jim nu e decât o sticlă și că trebuie să-mi fac prieteni adevărați, însă eu nu i-am ascultat. Jim era prietenul meu și așa avea să rămână!

Îmi e dor de vremurile când ne jucam împreună prin curte. Acum e prea bătrân și trebuie să stea liniștit. Îmi dau seama că în curând nu va mai putea fi folosit și că va trebui să-l aruncăm. Mai știu și că nu voi mai găsi niciodată o sticlă așa de minunată cum a fost Jim, însă trebuie să respect promisiunea pe care i-am făcut-o: că voi rămâne tare și mă voi juca, așa cum am făcut cu el, și cu sticla care va veni în locul său.

Povestea din costum

MIRUNA IOANA OPREA (12 ANI)

Când colega mea a venit cu propunerea să facem o petrecere de Halloween, n-am fost prea entuziasmată. Parcă și vedeam cum o să stăm noi patru ore degeaba, înghesuiți câte zece copii la o masă, la fel ca data trecută.

Ne-am străduit să arătăm cât mai înfricoșător cu putință: am cotrobăit prin dulapuri după costumele de vampiri și vrăjitoare ale fraților mai mari, pentru pete am confiscat fardul verde din trusele mamei și am bâzâit cum am putut mai convingător să ne închirieze părinții costume din alea bengoase de *cowboy* sau prințesă.

În ziua cu pricina, în restaurantul de pe bulevard, mi-am dat seama că avusesem dreptate. La masă eram fix zece, iar când ne mișcam, ne dădeam coate și palme din greșeală. Bombăneam cu toții de ceva vreme, când am observat că masa devenea tot mai lungă. Camera se mărise și ea, colțurile ei erau acoperite de pânze de păianjeni, iar de cadrul ferestrei deschise atârna un liliac uriaș.

Costumele se transformaseră și ele miraculos, la fel și fardul, astfel că eu mă alesesem cu o față palidă și cinci negi păroși pe nas, Irinei îi crescuse în păr o pânză cu șapte păianjeni cu cruce, iar Andrei avea mâinile murdare de o mazăge verde, dezgustătoare. La geam strălucea o lumină ciudată, dar părea că doar eu o observasem. Profa de biologie striga la chelner, diriga vorbea la telefon, așa că m-am gândit că e un bun prilej s-o șterg să investighez.

Orașul pe care îl știam era complet schimbat. Era ceață și o lună plină, ca un felinar aburit. Străzile cândva asfaltate erau acum pavate cu pietre. Mașinile se transformaseră în mături de toate mărimile și culorile, casele de pe bulevard se micșoraseră și arătau ca niște cocioabe. Chiar restaurantul modern din care abia ieșisem era acum o baracă sinistră, împrejmuată cu un gard de sârmă ghimpată. Oamenii care mergeau pe străzi păreau transparentți, iar într-un colț l-am văzut până și pe Chucky.

În intersecție se înălța o casă înfricoșătoare, mult mai mare decât cocioabele din jur. Deasu

pra, liliicii zburau în cercuri. Bineînțeles că m-am dus glonț acolo. Când am vrut să intru, o limbă de foc a țâșnit și mi-a blocat drumul. M-am enervat nițel, așa că, imediat ce s-a retras, am fugit înăuntru. Bâjbâiam după întrerupător și, fiindcă nu-l găseam, mi-am amintit cum aprind lumina copiii răsfățați din filme, doar bătând din palme. Ei, ce să vezi, a mers! Am ridicat din umeri și am plecat mai departe.

În față erau scări, în dreapta ușă, în stânga ușă. Aveam în buzunarul de la blugi câțiva biscuiți primiți de la profele pe care le colindasem. Am aruncat unul pe podea, în fața ușii din dreapta. Exact cum am bănuț. Podeaua s-a crăpat instantaneu, dezvăluind o groapă adâncă și neagră. Sărind cu grijă peste ea, că doar nu picam eu în capcane de-astea, am intrat în cameră. Podeaua gemea la fiecare pas, era întuneric. M-am izbit de un dulap. L-am deschis și am simțit o adiere care îmi umbla prin păr. Mi-a dat bretonul după ureche și mi-a netezit vârtejul din creștet.

Dintr-un tablou care înfățișa un tânăr cam palid pentru vârsta lui, s-a auzit o voce groasă care mi-a spus:

- Tu ai o... o...
- O ce? am întrebat curioasă.
- O îndatorire.
- Și care e aceea?
- Să faci ordine în dulap.
- Poftim?

- Trebuie să găsești redingota mea verde, în ea am ascuns acum o sută de ani bomboanele de mentă ale dragonului care te-a întâmpinat la intrare. Trece printr-o perioadă dificilă, cred că doar așa pot să-l conving să nu dea foc la casă cu văpăile lui.

Am scotocit printre hainele care aproape că mi se sfărâmau între mâini până am găsit cutia cu bomboane. Tânărul din tablou mi-a făcut semn cu ochiul spre gaura de lângă prag. Am aruncat cutia în ea și tot ce am auzit apoi au fost niște clefăieli satisfăcute. Dragonul a oftat, se pare, așa că un curent de aer fierbinte m-a ridicat și m-a purtat spre fereastră. Am simțit că mă ridic sus de tot deasupra casei și apoi am căzut în gol. Zbang, am aterizat în brațele unei canapele uimitor de moi.

Eram din nou în restaurant.

Tocmai se votase cel mai bun costum, iar eu câștigasem.

Dosarul X

MIHNEA NICOLAU (15 ANI)

Hmm... interesantă hartă. Cum care hartă? Cea pe care am găsit-o acum două zile. Mă întorceam de la școală, când am văzut, într-un șanț, o sticlă cu un pergament înăuntru.

Am băgat-o imediat în ghiozdan, înainte ca altcineva să o vadă. Cum am ajuns acasă, m-am încuiat în camera mea și am început s-o studiez. Părea harta unei insule – scria mare „Pi Coco” – și avea un „X” roșu care marca sigur o comoară!

Dar oare cum ajunsese sticla în șanț? Puțin mai conta, aveam o comoară de găsit. Și o problemă. Nu puteam să iau avionul sau vaporul către Pi Coco, doar eram un copil. Ce să fac, ce să fac? Mi-a picat fisa. Robi! Da, Robi, fratele meu mai mare. Desigur, i s-a părut o tâmpenie, dar nu putea să mă refuze, îmi era dator cu un serviciu, așa că am stabilit să zburăm a doua zi dimineață, deoarece era sâmbătă și nu mergeam la școală.

Nerăbdător cum eram, nu puteam să stau degeaba până dimineață. Mi-am făcut un jurnal de expediție, am pus cap la cap un plan, am mai studiat harta.

M-am așezat pe canapea și am deschis televizorul, în speranța că o să văd un film cu piraiți și comori. Din păcate, era blocat pe știri și nu am reușit să gădesc telecomanda. Ei, nu m-am mai uitat la TV de mult timp, nu-i rău să mai știu și eu ce se întâmplă prin lume, nu? Un vas de croazieră scufundat, un incendiu într-o pădure tropicală, un infractor extrem de periculos prins de poliție. Neinteresant. „De cinci ani nu a mai fost vizibilă aurora boreală. Toți oamenii de știință sunt alarmați și nu știu ce explicație să dea acestui fenomen bizar. Rămâneți cu noi, revenim imediat cu mai multe știri șoc.” Eh, păcat. Îmi plăcea aurora boreală, chiar dacă n-am văzut-o niciodată cu ochii mei.

A doua zi, cu gândul la comoară, drumul spre insulă mi s-a părut foarte scurt, nici nu mi-am dat seama când am ajuns. Am pornit cu pași repezi urmând harta, cu Robi în spatele meu. La un moment dat, însă, m-am oprit. Vedeam de după un copac oameni cu niște aparate extrem de ciudate. Am socotit că nu e bine să dăm ochii cu ei, așa că am ocolit puțin, suficient cât să dăm peste un grup de maimuțe care ne-au bombardat cu banane. Dar eram hotărât să gădesc comoara și nimic nu mă putea opri.

Într-un final, marele „X”! Am săpat și am găsit un coforț. Spre dezamăgirea mea, înăuntru era doar un disc.

- O, discul gheții!

M-am uitat în spatele meu. Erau oamenii cu aparate ciudate.

- Ce este acest disc al gheții? a întrebat Robi.

- Este discul cu care vom readuce aurora boreală. Voi veniți cu noi.

Și ne-au luat cu ei pe vapor. Pe drum, mi-am dat seama că ne îndreptam spre... Polul Nord. Discul era încă la mine. Când am ajuns la destinație, unul dintre ei mi-a spus:

- Mergi spre nord și vei vedea un turn, intră în el și pune discul în vârf, în locașul său. Întreaga lume contează pe tine. Succes!

Ce mai puteam să zic?! M-am dat pe gheață până când am ajuns la turn. Ce să vezi, n-avea intrare. Bine că luasem cu mine lopata cu care dezgropasem comoara. Am săpat repede un tunel și am intrat. M-am urcat în vârf și am pus discul unde am considerat eu că trebuia. Începuse să se învârtă. Când am auzit primele sunete, turnul s-a cutremurat și am simțit că se va prăbuși. M-am grăbit spre tunel și bine am făcut, altfel rămâneam prins pentru totdeauna în gheața Polului Nord.

Când turnul a dispărut cu totul, pe cer a apărut o minunată aurora boreală. Aș fi vrut să stau și să o privesc o veșnicie.

Dar n-am stat, trebuia să mă întorc acasă. Pe vapor, m-au felicitat și ne-au pus la dispoziție elicopterul pentru urgențe.

Când am ajuns acasă, părinții ne-au întâmpinat îngrijorați. Voiam să le spun ce s-a întâmplat, dar m-ar fi crezut nebun, așa că Robi a găsit o scuză, nu prea bună, însă. M-am ales doar cu o săptămână de pedeapsă.

Nunta de stele

ALEXANDRU NIȚĂ (12 ANI)

Înainte să apară Universul, erau doar două stele: Chronos și Pangeea. Pe atunci, totul era cât un vârful de ac. Chronos și Pangeea erau și ei minusculi.

Au crescut amândoi în acest neant, s-au jucat, au râs și au devenit astre în toată firea. Amândoi își doreau să aibă prieteni, mulți prieteni, dar nu știau unde să-i caute.

Într-o noapte, Materia și Antimateria, doi indivizi fără de care Universul n-ar fi existat azi, s-au infiltrat în corpurile lor. Nici Chronos și nici Pangeea nu știau de existența lor. Doar ei puteau construi lumi, iar Universul era cea mai mare lume pe care voiau să o creeze. Materia era cu un an mai mare decât Antimateria. Dacă ar fi avut vârste egale, nu ar fi putut face nimic, iar dacă Antimateria ar fi fost mai mare, ar fi putut crea o lume plină de găuri negre.

Dimineața, când Chronos și Pangeea s-au trezit, și-au spus că mai bine mor decât să stea singuri în acel neant negru, infinit, așa că s-au ciocnit. Uimiți, au privit cum ei rămân întregi, dar sunt împinși înapoi, deoarece forța cu care se năștea Universul era prea mare.

Într-un minut, erau deja 2.000.000 de kilometri de Univers, apoi, după o oră, tot Universul era creat: cu toate gazele cosmice, planetele și găurile negre, însă tot se mai extindea.

Chronos și Pangeea erau șocați. Nu mai văzuseră în viața lor o priveliște așa de splendidă.

La câteva zile după ce și-au revenit, au început să se plimbe prin Univers. Toate planetele li se închinau. Și-au făcut foarte mulți prieteni și li s-a părut firesc să organizeze o nuntă. Invitații cei mai importanți s-au așezat la distanțe egale și au început să se rotească și să joace. Pe la sfârșitul petrecerii, Chronos și Pangeea s-au ciocnit iar. A apărut o lumină fulgerătoare și orbite, apoi nici urmă de ei.

În locul lor era o planetă ca toate celelalte. Era Pământul! Pangeea a devenit Mama natură și a creat natura și oamenii, iar soțul său – Chronos – a devenit Timpul. Au trăit și mai trăiesc și astăzi, veghind la bunul mers al lucrurilor pe Pământ.

Cioc, cioc!

MIHNEA NICOLAU (15 ANI)

În fața ochilor văd numai verde. Am într-o mână un ou albastru și unul galben, iar în cealaltă unul roșu. În fața mea sunt aliniați opt iepurași, de la cel mai pleșuv, la cel mai pufos. Fiecare cu oul lui, amenințători.

Mă apropii de primul, un iepuraș alb cu ochi roșii, ca de vrăjitoare.

— Hristos a înviat!, zice el în limba iepurească, pe care iată că o înțeleg.

— Adevărat a înviat!, îi răspund.

Oul lui roșu cu romburi verzi se ciocnește cu oul meu albastru și se aude un mic „poc”. Am câștigat! Iepurașul dispare.

Mă duc la al doilea, un iepure maro. Oul lui e albastru, decorat cu pătrățele albe. Scot la înaintare oul norocos. Îl văd că dă din botic și se pregătește. Mi-l sparge! În a doua rundă, aleg să lupt cu oul meu galben și îl înving.

Izbutesc să scot din joc șapte, mai am un singur ou întreg și un singur iepuraș de învins. Ultimul e cel mai pufos dintre toți. Mă holbez la el și mă întreb cum reușește să vadă, pentru că ochii îi sunt acoperiți de blăniță, e un mare ghem de puf. Întinde oul lui roșu cu floricele și ne pregătim de luptă. Rostim într-un glas chemarea la duel. Se aude un „poc” asurzitor și constat că oul meu e aproape omletă.

Sunt bombardat de tristețe și de hârțuțe cu mesaje. Iau una, o despățuresc și citesc: „Felicitări! Ai acumulat destulă experiență pentru a trece la nivelul următor. „Primești un bonus”. Un ou mov cu buline îmi cade în mână. Mă apropii curajos de ultimul iepuraș și întind arma, pentru un ultim duel. Răsună strigătul de luptă.

— Hristos a înviat!

— Adevărat a înviat!

Ciocnim cu putere și o forță ne aruncă spre pereți. Oul pufosului explodează în mii de bucățele. Iepurașul dispare. Oul meu începe să strălucească. Nu are nicio zgârietură. Mă simt ca un campion.

O voce robotică strigă: „*Game over, you win!*”.

La povești cu florile

ALEXANDRU NIȚĂ (12 ANI)

„În sfârșit a venit și vara!”, gândea Flik, dezmorțindu-și aripile. Știți, Flik era cel mai țațoș fluture din orașul Gardenia. Iar Gardenia era cel mai frumos oraș al florilor pe care l-ați visat.

Văzu o clacă de flori și se porni la taifas cu ele.

— Frumoasă flutureală, Flik! Ce mai faci?, îl întrebă Floralia.

— Oh, să vedeți prin ce aventuri am trecut! Alaltăieri, mă plimbam din floare în floare, când am alunecat într-un fel de tulpină magică! Parcă nu se mai termina, era nesfârșită. Eram foarte speriat și, când să țip, am căzut într-o încăpere cu pereți reci și cu multe ferestre. Lângă mine era o sticlucă cu nectar violet. Am luat o gură și dintr-odată m-am ridicat cu mare ușurință la una dintre ferestre. Am zburat prin ea și m-am izbit de un indicator pe care scria: în dreapta – Orașul de Picioare, în stânga – Orașul de Smarald. Am ales, bineînțeles, s-o iau la stânga. Pe drum am avut plăcuta surpriză să întâlnesc niște semeni de-ai mei, doar că erau de smarald. I-am întrebat ce lume e aceasta și cum ajung înapoi în orașul meu. Ei au zis că trebuie să fi venit de foarte departe! Habar n-aveau cum să ajung înapoi. Am stat o noapte acolo, mi-au povestit tot felul de lucruri.

— Oh, dar unde ai dormit? Ai avut condiții bune?, întrebă Florita.

— Da, am dormit pe o păpădie. În ziua următoare am zburat în bule, printre nori de smarald. Era o lume frumoasă, dar, știți cum se spune, „nicăieri nu-i ca acasă”. Mi se făcuse dor de casă și de voi. Stăteam trist pe o floare de cristal, când m-am dezechilibrat și am alunecat în tulpină. Iar! M-am trezit înapoi pe prima floare, aici, în Gardenia. Ce spuneți, vreți să încercați și voi?

— Daaaaaa!, au răspuns florile în cor.

Au mers până la floarea cu pricina, conduse de Flik, și dintr-odată auziră:

— Ajutooor!

Flik alunecase din nou.

colecția completă
nr. 1 - nr. 15

~~150~~ lei

90 lei

